

Sygn. akt I C 1510/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2016r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Warzocha

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2016 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko S. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1510/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 czerwca 2015 r. (data wniesienia do sądu) **powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.**, wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, by pozwany S. K. zapłacił na jego rzecz kwotę 66.363,87 zł wraz z odsetkami:

- umownymi od kwoty 41.895,89 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 19 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty

- ustawowymi od kwoty 13.953,89 zł od dnia 19 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty

- ustawowymi od kwoty 1.013,98 zł od dnia 19 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty

- ustawowymi od kwoty 6.745,31 zł od dnia 19 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty

- ustawowymi od kwoty 2.754,80 zł od dnia 19 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,

wraz z kosztami sądowymi w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 05 maja 2009 roku pozwany S. K. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną w W., poprzednikiem prawnym (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. umowę kredytu ratalnego na zakup pojazdów. Wobec braku spłaty zadłużenia poprzedni wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny. Po uzyskaniu klauzuli wykonalności do ww. tytułu wystąpił do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do całości należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym.

Wierzytelność wynikająca z ww. opisanej umowy została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 19 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazem zapłaty 24 czerwca 2015 r. sygn. akt VI Nc – e (...) Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż powód nie przedstawił żadnych wyliczeń i opracowań co do żądania objętego pozwem.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2015 r. sygn. akt VI Nc – e (...) na podstawie art. 505³⁶ § 1 kpc przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Gdańsk – Północ w Gdańsku, jako Sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. K. zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną w K. kilka umów z tytułu pożyczek, kredytów.

W dniu 05 maja 2009 r. S. K. zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną w K. umowę kredytu numer (...) opiewająca na kwotę 37.432,99 zł.

bezsporne, nadto dowód: umowa kredytu – k. 87-92

Z dniem 01 stycznia 2010 r. na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 ksh nastąpiło połączenie (...) Bank Spółki Akcyjnej z (...) Bank Spółką Akcyjną.

Z dniem 01 czerwca 2012 r. na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 ksh nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. na Spółkę (...) Spółkę Akcyjną w W.. Na podstawie art. 494 § 1 ksh (...) Spółka Akcyjna wstąpiła z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank Spółkę Akcyjną. Z dniem 1 czerwca 2012 r. (...) Spółka Akcyjna zmieniła nazwę na (...) Bank Spółkę Akcyjną.

bezsporne, nadto dowód: odpis pełny (...) spółki Akcyjnej, (...) Bank Spółki Akcyjnej - k. 55-68

Dnia 26 kwietnia 2013 r. (...) Bank Spółki Akcyjna w W. wystawił przeciwko S. K. bankowy tytuł egzekucyjny (...).

dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) –k. 85

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2013 r. sygn. akt XIII 1 Co 2576/13 Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 26 kwietnia 2013 r. nr (...), wydanemu przez (...) Bank spółkę akcyjną w W. przeciwko S. K. łącznie maksymalnie do kwoty 74.865,98zł.

dowód: postanowienie z dnia 7 listopada 2013 r. sygn. akt III 1 Co 2576/13 –k. 83-84

W dniu 19 grudnia 2014 r. (...) Bank Spółka Akcyjna w W. zawarła z (...) Wierzytelności Niestandardyzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. umowę przelewu wierzytelności w stosunku do S. K., wynikającej z umowy z dnia 05 maja 2009 r., w zakresie kapitału wynoszącego 63.609,07 zł

dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem – k. 40-46

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Roszczenie zgłoszone przez stronę powodową dotyczyło wierzytelności wynikającej z umowy kredytu łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem, którą powód nabył w drodze umowy cesji wierzytelności.

Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 prawa bankowego (Dz.U.2012.1376) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Istota umowy kredytu, wyrażona w art. 69 ust. 1 pr. bank., jest funkcją podstawowych uprawnień oraz obowiązków stron tej umowy, czyli banku (kredytodawcy) i jego kontrahenta (kredytobiorcy). Wykorzystanie kredytu oznacza oddanie do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych na określony w umowie cel. Oddanie do dyspozycji środków pieniężnych ma zapewnić kredytobiorcy ich wykorzystanie w sposób odpowiadający jego interesom określonym w umowie kredytowej. Należy podkreślić, że roszczenie kredytodawcy (banku) o zwrot kredytu powstaje dopiero po wykorzystaniu odpowiedniej sumy kredytowej przez kredytobiorcę. Wykorzystanie takie oznacza bowiem wykonanie umowy kredytowej przez bank w postaci oddania kredytobiorcy odpowiedniej sumy kredytowej do dyspozycji kredytobiorcy. Sposób wykorzystania (tzw. akt wykorzystania) może być określony w umowie, przy czym strony mogą dokonać zmiany tego sposobu także po zawarciu umowy kredytowej.

Legitymacja stron w sprawie była bezsporna. Pozwany kwestionował wierzytelność co do wysokości. W związku z tym ciężar dowodu w tym zakresie tj. wykazania wysokości wierzytelności objętej pozwem obciążała stronę powodową, któremu to obowiązkowi strona nie podołała, a do czego była zobowiązana zgodnie z art. 6 kc i 232 kpc. Zgodnie z treścią przepisów art. 232 k.p.c. i art. 6 k.p.c. in fine to strony mają obowiązek wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód z urzędu, ale nie ma takiego obowiązku. Jest to wyrazem zasady, iż to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to strony dysponują przedmiotem postępowania m.in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. W niniejszej sprawie pozwany całkowicie zignorował obowiązek nałożony przez cytowane przepisy. Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten tylko skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nie udowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (SN 28.04.1975 III CRN 26/75). Reguły dowodzenia, a więc rozkład ciężaru dowodu, określa przepis art. 6 k.c. Wynika z niego przedmiot i osoba, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). Artykuł ten jednoznacznie stanowi, że ciężar udowodnienia faktów spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (SN I CKU 45/96 OSNAP 1997/6-7/76).

Z treści umowy przelewu wierzytelności, a w szczególności załącznika, w którym wymieniono wszystkie wierzytelności objęte przelewem, wynika, iż na rzecz powoda przelano wierzytelność z tytułu przedmiotowej umowy kredytu, przy czym kapitał określono na poziomie 41.895,89 zł, jednakże z treści umowy kredytu wynika, iż pozwanemu udzielono kredytu na kwotę 37.432,99. Co więcej sam powód przyznał, iż pozwany dokonywał wpłat, które w części były zaliczane na kapitał (pismo z 11 stycznia 2016r.). Nie sposób zatem wyliczyć w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie zobowiązania pozwanego z tytułu kapitału. Dodatkowo wskazać należy, że w sprawie pojawiły się trzy wypowiedzenia umowy. Pozwany do sprzeciwu dołączył wypowiedzenie umowy z dnia 19 maja 2010 r., powód dołączył wypowiedzenie z dnia 14 czerwca 2012 r. Natomiast w przelewie wierzytelności wskazano, iż umowa została wypowiedziana w jeszcze innej dacie tj. w dniu 10 stycznia 2013 r., przy czym wypowiedzenia z tej daty nie zostało dołączone do akt sprawy. W oparciu o taki materiał dowodowy nie sposób ustalić, kiedy umowa została wypowiedziana, czy rzeczywiście została wypowiedziana, a co za tym idzie kiedy całość należności stała się wymagalna, jak również nie sposób ustalić daty początkowej naliczania odsetek. Nie sposób ustalić w jakiej wysokości wierzytelność służyła poprzedniemu wierzycielowi i jaka wierzytelność została przelana na powoda. Powód nie wykazał również zasadności żądania kwoty 1013,98 zł tytułem kosztów wezwań, upomnień i opłat, nie wiadomo co się na tą kwotę składa ani z jakich konkretnie tytułów opłaty te zostały naliczone.

Z uwagi na powyższe, uznać należało iż powód nie wykazał należności dochodzonej pozwem i powództwo oddalić.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)